

Служба „Преса и
информация“

Съд на Европейския съюз
ПРЕССЪОБЩЕНИЕ № 174/21
Люксембург, 6 октомври 2021 г.

Решение по дело C-882/19
Sumal

**Увреденото лице от нарушение на правото на конкуренцията на Съюза,
извършено от дружество-майка може да търси обезщетение за настъпилите от
нарушението вреди от дъщерно дружество**

*За тази цел това лице трябва да докаже, че двете дружества са съставлявали единен
стопански субект към момента на нарушението*

В периода 1997-1999 г. дружеството Sumal SL придобива два камиона от дружеството Mercedes Benz Trucks España SL (MBTE), което е дъщерно дружество от групата Daimler, чието дружество-майка е Daimler AG.

С решение от 19 юли 2016 г.¹ Европейската комисия констатира нарушение от страна на Daimler AG на нормите от правото на Съюза, с които се забраняват картелите², тъй като посоченото дружество в периода от януари 1997 г. до януари 2011 г. е сключило споразумения с четиринадесет други европейски производители на камиони за определяне на цени и повишаване на брутните цени на камионите в Европейското икономическо пространство (ЕИП).

Вследствие на това решение Sumal предявява иск за обезщетение за вреди срещу MBTE, като иска да му бъде изплатена сумата от 22 204,35 EUR за вредите, причинени поради картела. Искът на Sumal обаче е отхвърлен от Juzgado de lo Mercantil nº 07 de Barcelona (Съд по търговски въпроси № 7, Барселона, Испания) с мотива, че MBTE не е посочено в решението на Комисията.

Sumal подава жалба срещу това решение пред **Audiencia Provincial de Barcelona** (Областен съд, Барселона). В този контекст посочената юрисдикция **иска да се установи дали и при какви условия искът за обезщетение за вреди може да бъде насочен срещу дъщерно дружество вследствие решение на Комисията, с което се установяват антиконкурентни практики на дружеството-майка.** Следователно, посочената юрисдикция решава да спре производството и да постави този въпрос на Съда, като отправи преюдициално запитване.

С решението си, постановено в голям състав, **Съдът уточнява условията, при които увредените лица от антиконкурентна практика на дружество, санкционирано от Комисията, имат право в рамките на иска за обезщетение за вреди, предявен пред националните юрисдикции, да ангажират гражданската отговорност на дъщерните дружества на санкционираното дружество, които не са посочени в решението на Комисията.**

Преценка на Съда

¹ Решение C(2016) 4673 окончателен относно производство по член 101 [ДФЕС] от Договора за функционирането на Европейския съюз и член 53 от Споразумението за ЕИП (Дело AT.39824 – Камиони), резюме от което е публикувано в *Официален вестник на Европейския съюз* от 6 април 2017 г. (ОВ С 108, 2017 г., стр. 6).

² Член 101 ДФЕС и член 53 от Споразумението за ЕСП.

Според постоянната практика всяко лице има право да иска от „предприятията“, участвали в картел или забранени практики съгласно член 101 ДФЕС, обезщетение за причинената от тези антиконкурентни практики вреда. Независимо, че такива иски за обезщетение за вреди се предявяват пред националните юрисдикции, определянето на субекта, който е задължен да обезщети причинената вреда, се урежда пряко от правото на Съюза.

Като се има предвид, че тези иски за обезщетение са неразделна част от системата за въвеждане на правилата на конкуренция на Съюза, както и на прилагането им от публичните органи, **понятието за „предприятие“ по смисъла на член 101 ДФЕС не може да има различен обхват в контекста на налагането на глоби за „предприятията“ (*public enforcement*) от Комисията и в контекста на иски за обезщетение за вреди, предявени срещу тези „предприятия“ пред националните юрисдикции (*private enforcement*).**

Съгласно практиката на Съда обаче **понятието за „предприятие“ по смисъла на член 101 ДФЕС** включва всеки субект, който осъществява стопанска дейност, независимо от правната му форма и начина му на финансиране и следователно **обозначава единен стопански субект, независимо, че от правна гледна точка този субект е съставен от няколко физически и юридически лица.**

Когато се установи, че дадено дружество, принадлежащо към такъв стопански субект, е нарушило член 101, параграф 1 ДФЕС, тъй като „предприятието“, от което то е част, е извършило нарушение на тази разпоредба, **понятието за „предприятие“ и чрез него понятието за „стопански субект“ водят до възникване на солидарна отговорност по право между субектите, съставляващи единния стопански субект към момента на извършването на нарушението.**

В това отношение Съдът отбелязва освен това, че **понятието за „предприятие“, използвано в член 101 ДФЕС е функционално понятие, поради което съставляващият го стопански субект трябва да бъде идентифициран от гледна точка на предмета на разглежданото споразумение.**

Следователно, когато съществуването на нарушение на член 101, параграф 1 ДФЕС е установено по отношение на дружество-майка, увреденото от това нарушение лице има възможност да ангажира гражданската отговорност на дъщерно дружество, при условие че докаже, че с оглед, от една страна, на икономическите, организационни и правни връзки, които свързват двата правни субекта, и от друга страна, съществуването на конкретна връзка между стопанската дейност на това дъщерно дружество и предмета на нарушението, за което дружеството-майка се счита за отговорно, посоченото дъщерно дружество е част от един същ стопански субект с дружеството-майка.

От това следва, че при разглежданите в главното производство обстоятелства, за да може да предяви иск за обезщетение за вреди срещу MBTE в качеството му на дъщерно дружество на Daimler AG, **Sumal по принцип трябва да докаже, че антиконкурентното споразумение, сключено от Daimler AG, се отнася до същите продукти като търгуваните от MBTE.** По този начин Sumal би доказало, че именно стопанският субект, към който принадлежи MBTE заедно с дружеството-майка, е предприятието, извършило констатираното от Комисията нарушение на член 101, параграф 1 ДФЕС.

Въпреки това, в рамките на такъв иск за обезщетение, предявен срещу дъщерното дружество на дружеството-майка, по отношение на което е установено нарушение на член 101 ДФЕС, дъщерното дружество трябва да разполага пред съответната национална юрисдикция с всички необходими правни средства за своевременно упражняване на правото си на защита, по-специално за да може да оспори принадлежността си към същото предприятие като дружеството-майка.

При това положение, когато даден иск за обезщетение се основава, както в случая, на констатирано от Комисията нарушение на член 101, параграф 1 ДФЕС в решение, чието адресат е дружеството-майка на ответното дъщерно дружество, последното не може да оспорва пред националната юрисдикция съществуването на констатираното от Комисията нарушение. В действителност, съгласно член 16, параграф 1 от Регламент № 1/2003³ националните юрисдикции не могат да приемат решения, които биха противоречали на решение, прието от Комисията.

За сметка на това, когато Комисията не е констатирала неправомерно поведение от страна на дружеството-майка с решение, постановено съгласно член 101 ДФЕС, дъщерното дружество несъмнено има право да оспори не само принадлежността си към същото „предприятие“ като дружеството-майка, но и съществуването на нарушението, в което то е упрекнато.

В това отношение Съдът уточнява освен това, че възможността на националната юрисдикция да констатира евентуална отговорност на дъщерното дружество за причинените вреди не е изключена сама по себе си поради факта, че евентуално Комисията не е приела никакво решение или, че с решението за установяване на нарушението не е наложила административно наказание на това дружество.

Следователно, член 101, параграф 1 ДФЕС не допуска национална правна уредба, която предвижда възможност отговорността за поведението на дадено дружество да се възложи на друго дружество само в случай, че второто дружество упражнява контрол върху първото.

ЗАБЕЛЕЖКА: Преюдициалното запитване позволява на юрисдикциите на държавите членки, в рамките на спор, с който са сезирани, да се обърнат към Съда с въпрос относно тълкуването на правото на Съюза или валидността на акт на Съюза. Съдът не решава националния спор. Националната юрисдикция трябва да се произнесе по делото в съответствие с решението на Съда. Това решение обвързва по същия начин останалите национални юрисдикции, когато са сезирани с подобен въпрос.

Неофициален документ, предназначен за медиите, който не обвързва Съда

[Пълният текст](#) на съдебното решение е публикуван на уебсайта CURIA в деня на обявяването

За допълнителна информация се свържете с Илияна Палъова ☎ (+352) 4303 4293

³ Регламент (ЕО) № 1/2003 на Съвета от 16 декември 2002 година относно изпълнението на правилата за конкуренция, предвидени в членове [101] и [102 ДФЕС]. (ОВ L 1, 2003 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 167).